

GRUP DE REVISTA

Amb 60 números a l'esquena, ens sentim prou valents com per a modificar el títol de la nostra revista. Volem adoptar una actitud que, d'entrada, ha de millorar la manera d'expressar-nos sense excloure, evitant la discriminació per raó de sexe de forma subliminal i apostant, per sobre de tot, en la igualtat de gènere: una millora que tenim pendent de resoldre. La solució l'han donat els mateixos residents, i és que a partir d'ara la nostra revista es dirà: LA VEU DELS AVIS

Edició rere edició es segueix demostrant la gran força humana i de relació que desprèn aquesta revista: sabíeu que en el número anterior, vam aconseguir que es retrobessin dos amics de la infància que feia més de 70 anys que no es veien?. Un lector va conèixer la història de vida del resident que vam entrevistar i de seguida va poder lligar caps, posar-s'hi en contacte i recuperar aquella vella amistat!

Equip de redacció

- Responsable de redacció i disseny: Agnès Vilanova i Bosch
- Residents col·laboradors: Asela, Anna C., Carles A., Carme G., Carme I., Consol V., Dolors M., Elisa, Esperança A., Esperança S., Francisca, Xicu D., Josep Bo., Josep Br., Josep J., Llibia., Maria LL., Mercè B., Mercè M., Montserrat t., Montserrat R, Pilar M., Remedios, Rosa A., Rosa V., Tresa T., Teresa P., Teresa A.
- Personal implicat: direcció, equip social, infermeria, religioses...
- Correcció: la Mònica i la Loli per la seva implicació
- Impressió: la recepció del centre.
- Punt de contacte/ E-mail : educacion.social.tura@irsig.org
- Visita'ns a la web del centre : www.residenciatura.org
- També segueix-nos a twitter (atenció a la gent gran)

Aquesta és una revista trimestral, creada pels mateixos residents del centre, durant el taller de la revista (DIMECRES de 11 A 12H)
El contingut que presenten els col·laboradors està adreçat i dissenyat pensant en el perfil dels nostres residents.

LA VEU DELS AVIS: gratuïta i sense ànim de lucre!

Des de la DIRECCIÓ

CURS SUBVENCIONAT DEL SOC

El progressiu envelliment de la població i el conseqüent augment de la dependència estan esdevenint en la nostra complexa societat, caracteritzada per una transformació de les formes tradicionals de convivència. La realitat demana un replantejament del significat i la naturalesa del rol del cuidador/a en el que persones majors i dependents es refereix.

Sens dubtes l'atenció a les persones dependents ha ressorgint com a una dels fonaments del treball amb més rellevància dels últims anys, i és que hi ha una gran demanda de treball, fins al punt que hi ha ofertes que costa moltíssim cobrir. La realitat de les dades és ben significativa; hi ha clarament una falta de professionals qualificats que s'agreuja per la falta de reconeixement social d'aquest sector de treball.

Degut a aquesta emergent necessitat, i analitzant l'actual situació d'Olot, on la necessitat de contractar personal qualificat es fa més que evident, es decideix des de la Residència del Tura buscar solucions per poder tenir una oferta de cuidadors professionalitzats.

En base a tot això ja fa temps vam començar buscant criteris, paràmetres i requisits per complir uns paràmetres perquè se'ns permetés poder realitzar en les nostres mateixes instal·lacions, un curs dirigit a persones desocupades, on podrem capacitar als alumnes per desenvolupar-se en el nostre sector.

La mirada cap a l'atenció de qualitat va lligada també amb la professionalització del servei, som del parer que hi ha d'haver una actitud de base que cal complementar amb unes bones condicions sociolaborals, les que requereix aquesta, la nostra professió. Això dóna peu a que es reflexioni sobre una nova política de gestió professional que comporti major reconeixement i prestigi en el sector.

Tot això reforçarà no tant sols la imatge i l'autoestima del treballadors, sinó que també assentarà les bases per treballar amb salut i identitat professional. Uns criteris tant necessaris alhora de treballar de persona a persona.

PASTORAL

Els avis són necessaris

Recordo haver llegit, no sé on, que en una nació europea, cap a la primera meitat del segle XX, començà una aferrissada lluita contra les merles. Aquestes es menjaven els camps de blat. Eren una autèntica plaga. Passaren alguns anys i hagueren de repoblar de nou el camp amb merles. S'havien oblidat que, a més de menjar les espigues de blat, les merles menjaven gran quantitat d'insectes i paràsits que malmetien les collites.

No tot el què sembla inútil i molest ho és tant, o almenys tant radicalment. Les merles fastiguejaven, és clar que sí, però també feien molt bé per una altra banda. Diguem que no menjaven gratuïtament. Una cosa per l'altre...

La nostra societat dominada pel “fer”, el “produir”, el ser “rendible”, té el perill de menystenir als avis ja jubilats del treball, i es converteixen en una càrrega improductiva per a la família. Però és possible que si eliminéssim els avis com a les merles, acabaríem adonant-nos del gran bé que signifiquen per casa.

Un dels problemes de la família d'avui, és que s'ha convertit en allò que anomenem “la família nuclear”, la família d'esposa, espòs i fills. En aquesta família els pares avis tenen poca cabuda. Millor dit, ja no hi caben. I hem privat a les famílies d'un dels seus elements estabilitzadors.

Les conseqüències ja es comencen a percebre. Però les notarem més clarament d'ara endavant. Els primers en experimentar aquestes carències van ser els mateixos esposos. Sí, s'han alliberat d'una càrrega, però també els manca el pes que equilibra les relacions. La presència dels grans, encara que sense fer res, imposen una certa serietat i un ambient de calma, necessaris per a l'harmonia de la mateixa parella. Fins i tot són com una espècie de força equilibrant en les tensions i en la mateixa visió de la realitat conjugal. Ajuden a mantenir les formes, a suportar les dificultats, a clarificar... Són un pou de saviesa i paciència, tan necessària en el nostre temps, on la immediatesa ho és tot.

Els segons que experimenten l'absència dels avis són sincerament els néts. Hi ha un “carinyo gratuït” que no poden donar els pares. I hi ha un espai de refugi, que només poden oferir els avis. Fins i tot ens atreviríem a dir que els nens es poden sentir amenaçats pels pares, pel que fa a exigències i expectatives. I això, en la figura dels avis, és tot al contrari.

(Traduït de Juan Jaúregui Castelo)

Hna Carmen González
Agent pastoral de la salut del centre

NOTICIES

La Residència del Tura participa al programa de Ràdio Olot L'Especialista

05/02/2018

El passat 1 de febrer la Residència del Tura va iniciar una col·laboració al programa de Ràdio Olot, *L'Especialista*, conduït per Neus Asín. Es tracta d'una col·laboració que tindrà lloc durant 12 programes i que s'emetrà cada dijous a les 12h.

Està previst que hi participin els diferents professionals que treballen al centre, en representació dels diferents equips de treball, aportant informació sobre com treballem per oferir la millor atenció als nostres usuaris.

El 1r programa compta amb la presència de la directora del centre, Montse Valdayo, que informa sobre la creació de la nova unitat de la 4a planta.

Escoltem-la!

Curs d'atenció socio sanitària

06/02/2018

És un curs teòric-pràctic, que s'impartirà a la Residència Santa Maria del Tura, de dilluns a divendres tardes, del març al juny del 2018.

Per més informació:
tel. 972 40 00 81 / formació@sersaonline.com

SOC / Servei d'Ocupació de Catalunya

Cursos subvencionats pel Servei d'Ocupació de Catalunya i el Ministeri d'Ocupació Seguretat social, adreçats prioritàriament a persones treballadores desocupades

Generalitat de Catalunya

NOU CURS A OLOT! ⓘ

CERTIFICAT DE PROFESSIONALITAT

RESIDÈNCIA SANTA MARIA DEL TURA
C/BOFILL I MATA, 1 17800, OLOT

MÉS INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS A:

Atenció socio sanitària per a persones dependents en institucions socials
370h + 40h FCO + 80h Pràctiques CP de nivell 2

Data d'inici: 21/03/2018
Data de finalització: 25/07/2018
De dilluns a divendres de 15:00 a 20:00

Girona:
C/Empúries 39 17005
formació@sersaonline.com
972 40 00 81

*DATES D'INICI SUJEPTIBLES A MODIFICACIONS

SERSA FORMACIÓ

Maria Branyas, la nostra centenària més gran, protagonista del programa GIRONA, MÉS

02/03/2018

Una de les centenàries més grans de Catalunya, la Sra. Maria Branyas, és usuària del centre, i ha estat una de les protagonistes del programa GIRONA, MÉS, que l'ha entrevistat per conèixer quin és el secret de viure tants anys i amb bona qualitat de vida. I ÉS QUE EL PASSAT DIA 4 DE MARÇ CELEBRÀ EL SEU 111è ANIVERSARI. En homenatge compartim el fragment del programa. Felicitats MARIA!!!

<http://olottv.xiptv.cat/girona-mes/capitol/girona-mes-del-31-01-2018>

DÓNA LA COINCIDÈNCIA QUE
AQUEST MÉS DE MARÇ LA
SENYORA MARIA HA ESTAT
PROCLAMADA LA SENYORA
DE MÉS EDAT DE LA
PROVÍNCIA DE GIRONA.

I quants records ens porta aquesta nevada!

Hi ha a qui li agrada la neu, com si fos el primer dia que la veu i en canvi d'altres li tenen pànic o els fa molt respecte, probablement perquè les han passat canutes o n'han patit els efectes!

Però bàsicament els primers records que m'expliquen són els d'infància, quan feien guerres de neu entre els de l'Apartament i contra els del Puig del Roser. També recorden que feien rodolar les boles mages avall i que la vola creixia exponencialment, deixant com a rastre un camí ben net de neu. I es veu que els ninots de neu han estat una de les principals il·lusions dels nens, de sempre.

I els trineus: la majoria eren fets amb pales reconvertides o amb alguna fusta o plàstic. Del cul quedaven ben molls i enfredolits, perquè els abrigalls no eren els d'ara. Per a la neu el què se solien posar eren els esclops, que anaven molt bé per no patinar però que si t'entrava neu ja no te la treies de sobre. I el problema principal és que sortien uns *pallarons* als dits molt dolorosos.

L'altre cara de la moneda també era pels que havien de transitar sí o sí. Els traginers, per exemple, transportaven gènere d'un poble a l'altre i quan passaven per les collades tenien molts problemes. I és que els carros i les carretes portades per cavalls o mules patien molt.

Malgrat tot, per bé o per mal, en dies com aquest, de nevada perfecte, rememorem històries i aventures que ens van fer ser una mica més forts, superant l'adversitat climatològica i sobretot alegrant-nos perquè: ANY DE NEU, ANY DE BÉ DE DÉU

RESUM D'ACTIVITATS

Carnestoltes 2018

La gran celebració es dugué a terme a la tarda, i com cada any s'inicià amb la proclamació del rei i la reina de carnestoltes. Enguany, i per decisió popular, foren la Sra. Anna R., per ser una dona molt alegre i simpàtica, i el Sr. Joan S., per ser un "rondinaire de mena" amb gran carisma per a ser un bon rei. Els nostres reis, molt elegants i vestits per a la ocasió, presidiren el seu tro, rebent àmplies atencions per part de tots els participants.

La festa continuà amb una passarel·la de vestits de paper, cedits per la gent que organitza el ball pla de St. Miquel, i protagonitzada per les nostres voluntàries, que amb gran elegància reverenciaren a tots els assistents.

Després d'una pausa per berenar una bona xocolata desfeta amb melindros, continuà la vetllada amb un seguit d'actuacions de playback que satisferen les delícies de tots els residents. Novament les nostres voluntàries, dotades d'un gran talent per a l'espectacle, deixaren tothom bocabadat amb les seves actuacions. També vam tenir la visita dels nostres capgrossos, en Pep i la Tureta, que ens van ballar la seva Polca tan especial.

Fou una vetllada altament satisfactòria, que esperem repetir amb igual entusiasme i èxit l'any vinent.

AMB OLOR DE SETMANA SANTA

**AMB
MÉS DE
4 KILOS
DE
FARINA**

**N'HI VA
HAVER
PER
TOTHOM!**

Història de vida de la Sra. Francisca Begudan

“AQUÍ ÉS A CASA”

Ens encanta sentir-la parlar d'una forma tan positiva. I és que la Francisca, fent el bé, ha anat de menys a més.

Durant l'entrevista ens parla de la seva estimada vila de Santa Pau, i més concretament de can Rimerol, d'on ella és filla. Era la mitjana de tres germanes que van quedar sense mare de ben petites, i l'amor i treball del pare les va fer tirar endavant.

Com ens agrada sentir-la parlar d'aquelles ballades de sardanes a cada aplec, en cada festa, llocs on anava a fer comèdia amb el grup del poble... No se'n perdia ni una!

Se li il·lumina la mirada o se li “enrovella” la veu, quan emocionada ens diu que va fer fira amb un pagès del mateix poble. I que van haver de començar nova vida a Olot, arribant-hi amb un nen de sis mesos i 300 pessetes a la butxaca. Però que, a poc a poc, i amb l'ajuda d'una tia va trobar feina i prosperitat a Ca l'Artigues, una filatura que era molt coneguda a Olot pels seus mitjons.

També ens fa molta gràcia escoltar quan diu que estava al magatzem d'aquesta fàbrica preparant “pedidus”, i és que fa ben bé per ella aquesta feina, ja que se la veu una dona molt neta i ordenada .

I ara, quan ens parla de les seves nétes, la Tura i la Coralí, se'n desvia; n'ha tingut cura sempre i ho tornaria a fer mil vegades. I és que ara la família està d'enhorabona, ja que tenen una Ona, la besnéta, en camí.

Acabem parlant d'ella, de la seva senzillesa, de la seva bondat, de la seva proximitat... un caràcter que segurament porta de ben endins, i que probablement li ha fet més fàcil assimilar els canvis a la vida, com ho és el fet d'entrar a la nostra residència. Una residència que escollí ella mateixa, per la fe que li deu a la Verge del Tura, i a qui resa amb devoció.

I encara ens encanta més quan ens diu que aquí ha ampliat la família, que sí, que és veritat que ja coneixia gent com en Francisco Domenjó o l'Anna d'en Tomàs, però que ara es fa amb la Remedios, la Carme, l'Esperança, en Josep ... que no es cansaria de dir que amb tots ells hi té una bona amistat.

Moltes gràcies Francisca per la teva sinceritat, i per deixar-nos conèixer-te una mica més i sobretot per tot el què pacientment ens ensenyes!

ENTREVISTA A

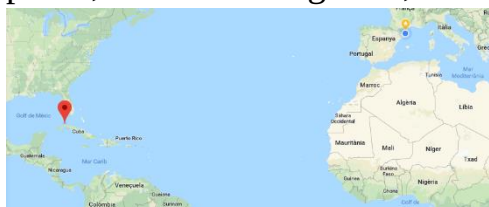
Gerardo Martinez Ribera

És el nou ajudant de cuina d'origen cubà que ha cridat l'atenció, a alguns residents, pel seu tarannà tranquil quan serveix al menjador, i a qui hem volgut conèixer.

Fa només 3 mesos que treballa al centre i un any que va arribar a Olot, directe de la gran ciutat de La Habana a la nostra petit "poble", amb tot el xoc cultural i polític que això comporta, de tradicions, de mentalitats... I és que ell es descriu com a molt tranquil, molt ballador i sense manies! Un autèntic cubà vaja! Molt allunyat del seny català ;-)

Comenta que a Catalunya hi ha vingut per amor, que ara fa un any que es va casar amb una olotina. Amb només 30 anys diu que el seu objectiu és tirar la família endavant. I els residents l'honoren per tenir aquesta mentalitat, li diuen que això significa que té un caràcter molt noble.

Explica que està molt bé al centre, que per la seva cultura té molt respecte per la gent gran, i es recorda moltíssim de la seva iaia Elida, que encara viu a Cuba. També descriu que la cuina sempre li ha agradat; de fet ja hi havia treballat a Cuba. Ens confessa que el seu menjar preferit és "el arròs amarillo con bacon", i que té sort de poder-ne fer a casa! Segurament perquè el transporta a la seva pàtria, amb els seus gustos, les seves olors i els seus sons.

Està bé a Olot on també hi té un germà, la qual cosa ho fa més fàcil, i sap que hi ha una petita comunitat de cubans, però estranya sobretot

a la resta de la família, la música, el bullici de la ciutat... però que poc a poc va assimilant el canvi, que és molt gran, ens diu.

Durant l'entrevista parlem de temes tan diversos com interessants: per una banda ens explica el menú que menjarem i per l'altre acabem parlant de política i de les diferències entre el comunisme i el capitalisme.

Del seu país ressalta l'interès que hi ha per la sanitat i l'educació, diu que això no ens ho hem de deixar perdre!

Gràcies pel teu simpàtic testimoni!

Dades breus

L'Habana és la capital de la República de Cuba, la seva ciutat més gran, principal port i centre econòmic i cultural.

Població: 2 milions
2015

Àrea: 281,2 mi²

Altitud: 194 ft

RACÓ DE PSICOLOGIA

L'ESTAT D'ÀNIM I EL TEMPS

Hi ha estudis que indiquen que la llum i les condicions climàtiques influeixen en l'estat d'ànim. En molts casos només és una qüestió d'associar el bon temps amb més ganes de fer activitats i de tenir més energia. Però en alguns casos en què les persones són més sensibles es pot produir allò que s'anomena Trastorn Afectiu Estacional, i sembla que afecta més a les dones que als homes. La història familiar de la persona, l'entorn i les experiències individuals de cadascú poden predisposar a patir-lo.

Aquest trastorn es defineix com una forma de depressió que coincideix amb la falta d'exposició a la llum durant els mesos de tardor i hivern. D'alguna manera, el cervell respon a la disminució de les hores de llum solar, la qual cosa pot arribar a afectar a algunes hormones encarregades de regular el son i l'estat d'ànim.

Molts experts recomanen el seguiment d'una sèrie d'hàbits saludables que poden ajudar a superar positivament el pas d'una estació a una altra:

- Bona alimentació, i suplement de vitamines que augmentin les defenses.
- Pràctica d'exercici diari, si pot ser a l'aire lliure.
- No dramatitzar davant els primers dies del canvi d'estació. Tot es va posant al seu lloc.
- Evitar l'aïllament social.
- Seguir un patró de son adequat.
- Fer alguna activitat agradable per a la persona.

Per a molts, la primavera i l'estiu, amb els seus dies més llargs són molt més gratificants, però cal tenir en compte que sempre tot depèn de com afrontem els canvis, i les estacions no en són una excepció. Hem d'aprendre a afrontar el canvi de temps amb estratègies que ens permetin trobar una motivació durant aquests mesos, i buscar-ne la part positiva.

MÒNICA GARCIA/Psicòloga del centre

RACÓ DE TERÀPIA OCUPACIONAL

TERÀPIA OCUPACIONAL EN GERIATRIA: LA IMPORTÀNCIA DE LO QUOTIDIÀ

La promoció d'un envelliment saludable, ens permet viure una vellesa activa i satisfactòria, per això aquest és un dels principals objectius que busquem des del CENTRE.

A mesura que ens fem grans, patim canvis físics, psicològics i socials que incideixin en la capacitat de realitzar les ocupacions diàries (menjar, caminar, rentar-se, vestir-se...). Quan aquestes activitats de la vida diària es veuen LIMITADES per motius físics, sensorials, cognitius, emocionals, mentals,... la Terapeuta Ocupacional pot ajudar a reprendre la independència i autonomia per aconseguir una major qualitat de vida.

La terapeuta ocupacional treballa amb i des de la quotidianitat per millorar les dificultats en el dia a dia de persones que ho necessiten i tenen voluntat de superar-les. Els abordatges utilitzats per la terapeuta seran diferents en funció de les necessitats, dificultats i els objectius a assolir PER A CADA PERSONA. A continuació, us deixo una petita petjada del meu dia a dia:

A PLANTA-HABITACIÓ : Començo el dia treballant de manera individualitzada les activitats de la vida diària, concretament les activitats d'autocura (higiene personal, vestit, transferències, deambulació ...). Cal supervisar, guiar i dotar de les estratègies necessàries per a la realització d'aquestes activitats, minimitzant els riscos de caiguda, valorant l'ús d'ajudes tècniques, facilitant les tasques,... per tal de potenciar el màxim l'autonomia de la persona.

ÀREA DE TERÀPIA OCUPACIONAL: De 10 a 12 (dilluns i dimecres), em dedico a fer rehabilitació funcional en una sala expressament habilitada per a aquest tipus d'activitat, on treballant totes les potencialitats de la persona (destresa, motricitat fina, coordinació, equilibri...). L'activitat es realitza en grups petits, ja que en cada sessió es beneficien varis usuaris, però l'abordatge terapèutic és diferent en cada cas, adaptat i/o graduat a les necessitats i capacitats específiques de cada persona.

SALA GRAN 1ER PIS: A les 12h (dimarts i dijous) realitzo un gimnàs de braços, molt multitudinari, és apte per tots els públics, ja que tothom treballa des de les seves capacitats.

DESPATX: També, fóra del contacte directe amb els residents, tinc un seguit de valoracions i informes, gestió dels productes de suport (cadres de rodes, caminadors,...),... una feina més burocràtica però essencial per al bon desenvolupament de l'àrea.

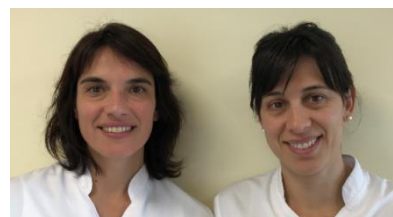
A més, sóc responsable d'organitzar i gestionar el voluntariat del centre, i suport en l'actualització de la pàgina web del centre.

I acabarem amb un bonic refrany que simplifica moltíssim el tipus d'intervenció que es fa des de Teràpia: tot viatge, per llarg que sembli, es comença per un pas.

LOLI PACHECO

Terapeuta Ocupacional del centre

RACÓ DE FISIOTERÀPIA

L'ARTROSIS DE GENOLL I

El genoll és una de les articulacions del cos humà on es desenvolupa l'artrosi amb més freqüència. Això és degut a que és una articulació "de càrrega", és a dir, que ha de suportar el pes del nostre cos i dels objectes que portem amb nosaltres.

L'edat en que sol començar a desenvolupar-se l'artrosi és al voltant dels 50 anys. Tot i que es tracta d'una malaltia crònica, o sigui d'evolució lenta, no sol donar problemes importants fins al cap de molts anys. Per tant, l'edat és el factor més important en el seu desenvolupament. Per això, gairebé tota la gent gran pateix artrosi de genoll pròpia de l'edat.

Un altre factor a tenir en compte és el sobrepès o l'obesitat. És fàcil entendre que els genolls d'una persona amb sobrepès, han de suportar una sobrecàrrega que afavoreix un major desgast de l'articulació.

Els principals símptomes són: el dolor i la rigidesa articular.

Inicialment el dolor és molt lleuger i suportable, sol aparèixer quan realitzem una activitat física important i desapareix quan descansem. A mesura que passen els anys el dolor és més insuportable i la rigidesa més severa, provocant inclús cruiximents al pujar i baixar escales, per aixecar-nos d'una cadira, o simplement per caminar.

Així doncs, és important moure'ns i controlar el sobrepès, per mantenir les nostres articulacions en forma, i minimitzar els efectes de l'artrosi.

MARINA COLLDECARRERA I ADRIANA GÜELL (fisioterapeutes del centre)

Calaix de sastre:

Endevina endevinalla

Fotos d'abans
i gent d'ara.
Sabeu qui són?

~~égarA solraC~~

~~.ars i zehnaS naol~~

PER SOMRIURE DE L'ELISA

Una niña está haciendo sus deberes y pregunta a su padre:

- Papá, ¿cómo se escribe campana?
- Campana se escribe "como suena"
- Entonces ¿escribo "talán-talán"?

Un niño le grita a su mamá:

- Mamá, mamá, las lentejas se están pegando!
- Y le contesta la madre:
- Pues déjalas que se maten.

- Niño, ¿por qué no tomas leche fría?
- porque la vaca no cabe en la nevera!

En la farmacia:

- ¿tienen pastillas para el cansancio?
- Están agotadas.

-papá tengo una buena y una mala noticia...
-empieza por la buena, dame una alegría anda...
-los airbags de tu coche funcionan muy bien!

¿Como se despiden los químicos?

Acido un placer

Els embarbussaments d'en Carles

Vaig amb la tia perquè em doni coca,
La tia no em dona coca perquè no té llet,
La vaca no li dona llet perquè no té herba,
El Prat no li dona herba perquè no té fems,
El porc no fa fems perquè no menja glans,
El roure no dona glans perquè no fa vent,
No fa vent perquè el mar esta quiet

El mar m'enventa,
Envento al roure
El roure m'englana
Englano al porc
El porc fema
El Prat m'enherba
Enherbo la vaca
La vaca m'enlleta
Enlleta la tia
I la tia em dona coca

Saps llegir
això?

1001!
1001...
900?
1001,
00.
DONCS A10

RESPOSTA:

Miliu!
Miliu...
no ho sents?
Miliu
collons.
Doncs adéu.

Poema: La Sardana (Joan Maragall)

**La sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan;**

és la mòbil magnífica anella
que amb pausa i amb mida va lenta oscil·lant.

Ja es decanta a l'esquerra i vacil·la
ja volta altra volta a la dreta dubtant,
i se'n torna i retorna intranquil·la,
com, mal orientada, l'agulla d'imant.

Fixa's un punt i es detura com ella.
Del contrapunt arrencant-se novella,
de nou va voltant.

*La sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan.*

Els fadrins, com guerrers que fan via,
ardits la puntegen; les verges no tant;
mes, devots d'una santa harmonia,
tots van els compassos i els passos comptant.

Sacerdots els diríeu d'un culte
que en mística dansa se'n vénen i van
emportats per el símbol ocult
de l'ampla rodona que els va agermanant.
Si el contrapunt el bell ritme li estrella,
para's suspesa de tal meravella.

El ritme tornant,
*la sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan.*

El botó d'eixa roda, ¿quin era
que amb tal simetria l'anava centrant?

¿Quina mà venjativa i severa
buidava la nina d'aquell ull gegant?
Potser un temps al bell mig s'apilaven
les garbes polsoses del blat rossejant,
i els suats segadors festejaven
la pròdiga Ceres saltant i ballant...

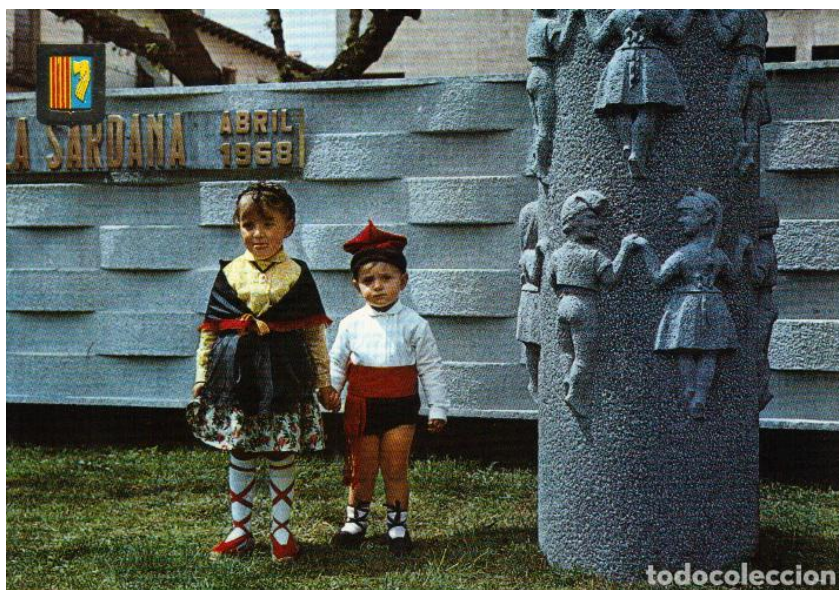
Del contrapunt la vagant cantarella
és estrafteta passada d'ocella
que canta volant:

*-La sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan.*

No és la dansa lasciva, la innoble,
els uns parells d'altres desaparellant
és la dansa sencera d'un poble
que estima i avança donant-se les mans.

La garlanda suaument es deslliga;
desfent-se, s'eixampla, esvaint-se al voltant,
cada mà, tot deixant a l'amiga,
li sembla prometre que ja hi tornaran.
Ja hi tornaran de parella en parella.
Tota mà Pàtria cabrà en eixa anella,
i els pobles diran:

*-La sardana és la dansa més bella
de totes les danses que es fan i es desfan.*

Història

L'**origen** històric del santuari de la Mare de Déu de Montserrat es troba a l'ermita de Santa Maria, que l'any 888 el comte Guifré el Pelós dona al monestir de Ripoll.

L'any 1025, Oliba, abat de Ripoll i bisbe de Vic, funda un **nou monestir** al costat de l'ermita de Santa Maria. El petit monestir aviat rep pelegrins i visitants, els quals donen a conèixer entre la gent les narracions dels miracles i prodigis que hi obrava la **Mare de Déu**.

El 1409, el monestir de Montserrat es converteix en abadia independent. Entre els anys 1493 i 1835, època de profundes reformes, de **creixement i esplendor**, Montserrat forma part de la Congregació de Valladolid.

Durant els segles XVII-XVIII, el monestir de Montserrat es converteix en un **centre cultural** de primer ordre. De l'escola de música de Montserrat sorgeixen compositors importants.

La Guerra del Francès (1811-1812) i la desamortització de 1835 porten la **destrucció** i l'abandonament. Però el 1844 s'inicia la **restauració** de la vida monàstica i l'any 1881, a les Festes de la Coronació de la Imatge de la Mare de Déu, el papa Lleó XIII la proclama **Patrona de Catalunya**.

La Guerra Civil espanyola (1936-1939) significa un nou abandonament del monestir. El Govern de Catalunya, però, preserva Montserrat del saqueig i la destrucció.

En l'actualitat, Montserrat es modernitza per continuar atenent els pelegrins **mil anys després** de la seva fundació.

Espiritualitat

Acolliment-Pastoral Al Centre de Coordinació Pastoral es coordinen els serveis religiosos i es dedica una atenció especial a l'acolliment dels pelegrins i visitants.

Monestir La comunitat de Montserrat està formada per una vuitantena de monjos que viuen segons la regla de Sant Benet.

Mare de Déu La imatge de la Mare de Déu de Montserrat, anomenada popularment La Moreneta, és una talla romànica policromada del final del segle XII.

Escolania L'Escolania de Montserrat, que està al servei del santuari, és una de les escoles de música més antigues d'Europa.

Parc Natural L'origen geològic d'aquest massís és sedimentari. Les roques són molt dures i molt resistents a l'erosió. Estan formades per un conglomerat de còdols afermat amb ciment calcari. Tanmateix, al llarg del temps, el vent i la pluja han modelat les agulles o monòlits fins a donar-hi formes molt diverses. La imaginació popular ha associat aquests contorns a figures humanes o d'animals, els ha donat nom i ha inventat llegendes que expliquen el seu origen fantàstic.

Al mes de gener un gat i una gata
Tots dos es perseguien de terrat en terrat
Esmorzant la mixeta li diu al gat Fidel
Que “ermos” és el teu morro que “ermos” és el teu
pèl.

Ai quina glaçada que en cau, mau mau marramau
Entre l'hivern i l'estiu miu miu merramiu
Com si l'agost i el setembre 12 pots al caliu

I dient totes aquestes paraules
el gat tot enfadat amb un “brinco”
cau de quatre pots com solen caure els gats.

EL SENYOR JOSEP GOMÀ ENS EXPLICA AQUESTA CORRANDA

05 MARÇ 2018

Busquen material gràfic i audiovisual de les cavalcades de Reis d'Olot fins a l'any 2000

*L'Institut de Cultura d'Olot produeix un nou documental de la sèrie Memòries de..., que en aquesta ocasió es dedicarà a la Cavalcada de Reis d'Olot. Per aquest motiu es fa una crida a tots els olotins i olotines que puguin cedir imatges relacionades amb aquesta temàtica fins a l'any 2000, amb especial interès per les imatges més antigues. Hi tenen cabuda **la cavalcada en si, l'entrega de la carta, el moment d'obrir els regals, etc.***

*Els materials es poden deixar a Can Trincheria i seran retornats als seus propietaris tan aviat com sigui possible. **Tant es demanen fotografies, com cintes de vídeo** en el suport que sigui possible. Per a més informació us podeu posar en contacte amb Zeba Produccions, responsables de la realització del documental, al 972 26 77 15 o a zeba@zeba.cat. **ALGUNES RESIDENTES DEL CENTRE JA HI HA COL·LABORAT!***

ACTES DE COMIAT *dedicats a*

GENER

DOLORS CAPDEVILA

Fragilitat extrema era l'estat actual de la sra. Dolors. S'havia deixat anar des de feia temps. Però sempre un somriure trist al seu rostre, que encara molts recordem. Desitgem que descansi en pau.

ENCARNA GARZÓN

Sembla que encara escoltem el seu parlar de cantarella, i les seves paraules malsonants quan se la feia enfadar. Però en els últims dies ja no deia gaire res. S'estava deixant anar. Desitgem que descansi en pau.

JOSEP CASTANY

Rondinarie i entranyable fins al moll de l'os, així era el nostre Josep. Una vida dura i difícil, però es va fer estimar per tots i cadascun dels seus companys i personal. El seu gran amic Aulinas és qui no el va deixar mai, i li va donar suport en tot sempre. El trobarem molt a faltar. Desitgem que descansi en pau.

JOAQUIMA COMPTA

L'hem conegut com una dona de caràcter fort, però la seva malaltia la feia comportar-se d'aquesta manera. Sempre acompanyada i atesa per la seva família, que no la va deixar mai, i que s'han fet un lloc en el cor d'aquesta casa. Desitgem que descansi en pau.

RAFEL GALCERAN

Un final sobtat i dolç per a un home entranyable i bona persona. No ens ho esperàvem de cap manera i tothom el trobarà a faltar. Qui pujarà ara els diaris amb aquella diligència i bon saber fer??? Ningú com ell, de ben segur. Desitgem que descansi en pau.

NOTES FINALS

- Continuem arreglant espais del centre, aquesta vegada l'actuació recau en: la sala de formació del tercer i el menjador de la 4rta, on s'han pintat les parets i canviat la il·luminació, passant dels tradicionals fluorescents als moderns lets. Aquests eren espais que tenien una altra funció, fins que es va posar en funcionament la 4rta, per això ha fet falta adequar-ho per a noves activitats.

Última foto on s'hi veu part de l'equip de professional del centre

ESTEM A LA VOSTRA DISPOSICIÓ!!!